

Sygn. akt I ACa 1546/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 marca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jan Kremer (spr.)
Sędziowie:	SSA Jerzy Bess SSO del. Barbara Baran
Protokolant:	sekr.sądowy Katarzyna Rogowska

po rozpoznaniu w dniu 4 marca 2015 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K.

przeciwko A. M. (1)

o uznanie umowy za bezskuteczną

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach

z dnia 30 czerwca 2014 r. sygn. akt I C 2084/12

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 5 400zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego;**

3. **przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Kielcach na rzecz adwokata A. F. kwotę 6 642 zł (sześć tysięcy sześćset czterdzieści dwa złote), w tym 1 242 zł tytułem podatku VAT w wysokości 23 %, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.**

I ACa 1546/14

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) sp. z o.o. w dniu 7 sierpnia 2012 r. wniosła o uznanie za bezskuteczną w stosunku do niej umowy darowizny zawartej w dniu 27 maja 2011 r. nr rep. (...) przed notariuszem C. S., na podstawie której dłużnik A. M. (2) darował pozwanej A. M. (1):

- udział do 1/2 części we współwłasności zabudowanej nieruchomości położonej w S. przy ul. (...), oznaczonej jako działka nr (...) o powierzchni 0.4873 ha. dla której Sąd Rejonowy w Końskich prowadzi księgę wieczystą nr (...),
- udział do 1/2 części we współwłasności zabudowanej nieruchomości położonej w S. przy ul. (...), oznaczonej jako działka nr (...) o powierzchni 0.2540 ha, dla której Sąd Rejonowy w Końskich prowadzi księgę wieczystą nr (...),
- udział do 1/2 części we współwłasności nieruchomości położonej w K. przy ul. (...), złożonej z działek o numerach: (...) i (...) o powierzchni 0.2826 ha. dla których Sąd Rejonowy w Końskich prowadzi księgę wieczystą nr (...),
- udział do 1/2 części we współwłasności niezabudowanej nieruchomości położonej w miejscowości B., złożonej z działek o numerach (...) o powierzchni 0.4300 ha, dla których Sąd Rejonowy w Końskich prowadzi księgi wieczyste nr (...) i nr (...),
- udział do 1/2 części we współwłasności niezabudowanej nieruchomości położonej w miejscowości W.. złożonej z działek o numerach: (...) o powierzchni 0,4400 ha, dla których Sąd Rejonowy w Końskich prowadzi księgę wieczystą nr (...),
- udział do 1/4 części we współwłasności w niezabudowanej nieruchomości położonej w miejscowości B., złożonej z działek o numerach: (...) o powierzchni 22,88 ha, dla których Sąd Rejonowy w Końskich prowadzi księgę wieczystą nr (...); zasądzenia kosztów procesu, wraz z kosztami zastępstwa procesowego, kosztami postępowania zabezpieczającego, zgodnie ze złożonym spisem.

W uzasadnieniu żądania pozwu powódka podniosła, że przed Komornikiem Sądowym przy Sądzie Rejonowym w Końskich. J. K. toczy się postępowanie egzekucyjne w sprawie o sygn. akt KM 1501/11 z wniosku powoda przeciwko dłużnikowi A. M. (2) na podstawie tytułu wykonawczego - nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym z weksla Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 30 kwietnia 2011 r. w sprawie sygn. akt I Nc 132/11 nakładającego na dłużnika A. M. (2) obowiązek zapłaty kwoty w wysokości 362 384,61 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 23 lipca 2010 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu w wysokości 11 747 zł oraz kosztami zastępstwa procesowego w wysokości 7 217 zł - łącznie 381 348,61 zł.

Prowadzona egzekucja jest utrudniona, bowiem A. M. (2) wyzbył się mienia ruchomego oraz nieruchomego przed wszczęciem postępowania egzekucyjnego. Dłużnik zawarł ze swoją żoną A. M. (1) umowę majątkową małżeńską z dnia 27 maja 2011 r. (akt notarialny Repertorium A nr (...)), na podstawie której ustanowili oni ustrój rozdzielności majątkowej. Następnie w tym samym dniu małżonkowie zawarli powołaną wyżej umowę darowizny, na podstawie której A. M. (2) obdarował pozwaną szeregiem praw majątkowych, w tym udziałem we własności nieruchomości i ruchomości, tj. samochodów osobowych i ciężarowych.

Strona powodowa wskazała, że w dniu zawarcia przedmiotowej umowy darowizny powodowi przysługiwała względem A. M. (2) wierzytelność w wysokości 362 384,61 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 23 lipca 2010 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu wynikająca z nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym z weksla Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 30 kwietnia 2011 r. (sygn. akt I Nc 132/11), zaopatrzonego w klauzulę wykonalności.

Na podstawie tegoż tytułu egzekucyjnego wierzyciel wszczął przeciwko pozwanej jako małżonce dłużnika postępowanie egzekucyjne, które jednak do chwili wniesienia niniejszego pozwu nie doprowadziło do jego zaspokojenia. W toku postępowania powód został poinformowany przez komornika, że dłużnik wyzbył się mienia ruchomego oraz nieruchomego przed jego wszczęciem. Zatem wskutek ww. umowy darowizny osoba trzecia (pозwana) uzyskiwała korzyść majątkową, a dłużnik stał się niewypłacalny, a czynność ta została więc dokonana z pokrzywdzeniem wierzyciela (powoda).

Powód argumentował, że zawierając w dniu 27 maja 2011 r. umowę darowizny ze swoją żoną, dłużnik działał w celu uniemożliwienia skierowania egzekucji do przysługującego mu prawa współwłasności nieruchomości. Potwierdza to w szczególności nieodpłatny charakter dokonanej czynności oraz fakt jej dokonania na rzecz członka najbliższej

rodziny, a więc pozostającego w bliskim stosunku z dłużnikiem. Tym samym, pozwana wiedziała, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela (powoda), a ewentualny brak takiej wiedzy u pozwanej nie stoi na przeszkodzie uznania przedmiotowej umowy darowizny za bezskuteczną względem powoda zgodnie z dyspozycją przepisu art. 528 k.c.

Strona powodowa podnosiła, iż aktualnie wierzytelność A. M. (2) wraz z odsetkami wynosi około 500 tysięcy złotych. Komornik w toku postępowania egzekucyjnego wezwał dłużnika do złożenia wykazu majątku jaki posiada, ale dłużnik nie stawiał się i tego majątku nie wykazał.

W odpowiedzi na pozew z dnia 30 listopada 2012 r., a następnie i w toku procesu pozwana A. M. (1) nie uznała powództwa i wniosła o jego oddalenie i zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Przyznała, że zawarła przedmiotową umowę darowizny z mężem A. M. (2), który jest dłużnikiem powódki z tytułu nakazu zapłaty z weksla wydanym przez Sąd Okręgowy w Krakowie z dnia 30 kwietnia 2011 roku (sygn. akt I Nc 132/11). Jednocześnie zarzuciła, że niniejsze powództwo jest przedwczesne, a po stronie A. M. (2) obecnie nie istnieje wierzytelność pieniężna na którą się powołuje powodowa Spółka. Wskazała na okoliczność, że powołany nakaz zapłaty został co prawda utrzymany w mocy przez Sąd Okręgowy w Krakowie (wyrok z dnia 19 października 2012 roku, sygn. akt I C 2421/11), jednak orzeczenie to nie jest prawomocne. Wierzytelność cały czas jest sporna i nie została stwierdzona prawomocnym orzeczeniem. Potwierdziła, że A. M. (2) faktycznie dokonał zakupu urządzeń do stacji diagnostycznej od firmy (...) sp. z o.o. za które zapłacił umówioną cenę. Ponieważ zapłata była odroczone podpisał weksel, który pomimo dokonania zapłaty cały czas był w obrocie. Spółka wypełniła weksel i indosowała na rzecz spółki (...) sp. z o.o., a ta z kolei na rzecz spółki (...) sp. z o.o.

Strona pozwana wywodziła, iż nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym, stanowi wyłącznie tytuł zabezpieczenia, nie jest orzeczeniem kończącym postępowanie w sprawie w rozumieniu art. 745 § 1 k.p.c. (postanowienie SN z 8.11.2006 r. III CZP 69/06).

Argumentowała, że powód nie może skorzystać ze skargi pauliańskiej gdyż przesłanką wynikającą z przepisów art. 527 i n. k.c. jest istnienie zaskarżalnej wierzytelności pieniężnej wobec osoby, która dokonała czynności prawnej objętej żądaniem ubezskutecznienia (wyrok SN z dnia 15 lutego 2007 r., II CSK 452/2006, OSNC 2008/A, poz. 20). Nadto zarzuciła, że nie doszło do pokrzywdzenia powoda wskutek kwestionowanej czynności prawnej. Wskazywała, iż niewypłacalność dłużnika zachodzi, gdy cały jego majątek nie wystarcza na pokrycie długów, co więcej niewypłacalność musi mieć charakter rzeczywisty, musi istnieć realnie. Powołując się na orzecznictwo sądów wskazała, że sam fakt dokonania przez dłużnika określonej czynności prawnej nie narusza żadnych praw wierzyciela, jeżeli może on zaspokoić swą wierzytelność z innego majątku dłużnika (wyrok SA w Lublinie z dnia 20 listopada 1996 r., I ACr 306/96, M. Praw. 2000, nr 2, s. 115, M. Praw. 2007, nr 11, s. 623). Powołując się na przepis art. 533 k.c. utrzymywała, iż A. M. (2) posiada majątek - mienie ruchome, z którego powódka może zaspokoić swoją wierzytelność w całości.

Strona pozwana utrzymywała że czynność prawna w postaci darowizny udziału nieruchomości będącą przedmiotem skargi pauliańskiej nie powodowała i nie powoduje bezskuteczności egzekucji, nadto do dnia dzisiejszego nie ma postanowienia o bezskuteczności egzekucji.

Przed wydaniem wyroku postępowanie dotyczące wierzytelności zakończyło się prawomocnym zasądzeniem należności od A. M. (2), w związku z tym rozważania dotyczące wymagalności roszczenia stały się nieaktualne.

Sąd Okręgowy uwzględnił powództwo w całości. Sąd ustalił następujący stan faktyczny

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 30 kwietnia 2011 r. sygn. akt I Nc 132/11 A. M. (2) został zobowiązany do zapłaty na rzecz powodowej Spółki (...) sp. z o.o. kwoty 362 384.61 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 23 lipca 2010 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu w wysokości 11 747 zł oraz kosztami zastępstwa procesowego w wysokości 7 217 zł. Zasądzona należność wynikała z weksla własnego

wystawionego przez A. M. (2) zapatrzonego w klauzulę bez protestu, który to weksel został przeniesiony przez remitenta (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. w drodze indosu bez obliża na (...) sp. z o.o., a następnie własność weksla została przeniesiona na powoda z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K..

Wyrokiem z dnia 19 października 2012 r. w sprawie IC 2421/11 Sąd Okręgowy w Krakowie utrzymał w mocy powyższy nakaz zapłaty. W uzasadnieniu Sąd ustalił, iż wystawiony przez A. M. (2) weksel miał zabezpieczać wiarygodność wynikającą ze zniszczenia mienia spółki (...) dokonanej przez A. M. (2) i jego pracowników przy demontażu maszyn i urządzeń stacji diagnostycznej znajdujących się w budynku położonym w S., należącym do (...) sp. z o.o.

Wyrokiem z dnia 20 listopada 2013 r. w sprawie sygn. I ACa 1109/13 Sąd Apelacyjny w Krakowie oddalił apelację A. M. (2).

W dniu 27 maja 2011 r. dłużnik A. M. (2) zawarł ze swoją żoną A. M. (1) umowę majątkową małżeńską (akt notarialny Repertorium A nr (...)), na podstawie której ustanowili oni ustrój rozdzielności majątkowej. Następnie w tym samym dniu zawarli oni umowę darowizny (akt notarialny Repertorium A nr (...)), na podstawie której A. M. (2) darował A. M. (1) m.in.:

- udział do 1/2 części we współwłasności zabudowanej nieruchomości położonej w S. przy ul. (...), oznaczonej jako działka nr (...) o powierzchni 0.4873 ha. dla której Sąd Rejonowy w Końskich prowadzi księgę wieczystą nr (...),

- udział do 1/2 części we współwłasności zabudowanej nieruchomości położonej w S. przy ul. (...), oznaczonej jako działka nr (...) o powierzchni 0.2540 ha, dla której Sąd Rejonowy w Końskich prowadzi księgę wieczystą nr (...),

- udział do 1/2 części we współwłasności nieruchomości położonej w K. przy ul. (...), złożonej z działek o numerach: (...) i (...) o powierzchni 0.2826 ha. dla których Sąd Rejonowy w Końskich prowadzi księgę wieczystą nr (...),

- udział do 1/2 części we współwłasności niezabudowanej nieruchomości położonej w miejscowości B., złożonej z działek o numerach (...) o powierzchni 0.4300 ha, dla których Sąd Rejonowy w Końskich prowadzi księgi wieczyste nr (...) i nr (...),

- udział do 1/2 części we współwłasności niezabudowanej nieruchomości położonej w miejscowości W.. złożonej z działek o numerach:(...)o powierzchni 0,4400 ha, dla których Sąd Rejonowy w Końskich prowadzi księgę wieczystą nr (...),

- udział do 1/4 części we współwłasności w niezabudowanej nieruchomości położonej w miejscowości B., złożonej z działek o numerach:(...)o powierzchni 22,88 ha, dla których Sąd Rejonowy w Końskich prowadzi księgę wieczystą nr (...), a także udział w innych nieruchomościach - samochodach osobowych i ciężarowych.

W dniu zawarcia umowy darowizny, tj. w dniu 27 maja 2011 r. powodowi przysługiwała względem A. M. (2) wiarygodność potwierdzona nakazem zapłaty w/w opatrzonym klauzulą wykonalności w dniu 11 lipca 2011 r.

Na podstawie nakazu zapłaty wierzyciel wszczął przeciwko dłużnikowi postępowanie egzekucyjne, które nie doprowadziło do zaspokojenia przysługującej powodowi należności. W toku postępowania egzekucyjnego wyegzekwowano kwotę 5819,41, w tym wierzycielowi przekazane zostało 5020,19 zł.

Pismem z dnia 8 grudnia 2011 r. Komornik poinformował powoda, iż dłużnik wyzbył się mienia ruchomego oraz nieruchomego przed wszczęciem postępowania egzekucyjnego.

A. M. (2) nadal prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) w S. - usługi remontowo-budowlane, zatrudnia dwie osoby. Aktualnie działalność nie przynosi zysku, ale straty. Nie jest właścicielem żadnych nieruchomości, te które posiadał, przekazał żonie w drodze darowizny. Obecnie A. i A. M. (1) są separacji. Dłużnik posiada majątek w postaci środków trwałych wyszczególnionych w złożonym do akt wykazie. Ponadto jest właścicielem dwóch kilkunastoletnich pojazdów osobowych marki – P. i M..

W czasie dokonywania darowizny na rzecz żony prowadził sklep motoryzacyjny w S., hurtownię materiałów budowlanych, warsztat samochodowy w S., myjnie samochodową. Działalność we wskazanym zakresie musiał zlikwidować. Obecnie od lutego br. pobiera zasiłek chorobowy w wysokości 1500 zł.

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o przedłożone przez strony postępowania dokumenty w postaci: pisma z akt komorniczych KM 1501/11: pisma wierzyciela z dnia 27 lipca 2011 r. - wniosek o wszczęcie egzekucji k. 366-367, zajęcia wierzytelności z tytułu wszelkiego rodzaju rozliczeń, umów i zobowiązań k. 368-389, 412-413, zajęcia wierzytelności z rachunku bankowego k. 390-394, pisma Komornika z dnia 8 grudnia 2011 r. informujące o stanie egzekucji sygn.. KM 1501/11 k. 395, protokołu z czynności egzekucyjnych k. 396, pisma Komornika o stanie egzekucji k. 414, 416, 419, wykazu środków trwałych i ich wartości k. 420-422, nadto treści pozwu w sprawie toczącej się pod sygn. I Nc 132/11 w Sądzie Okręgowym w Krakowie k. 264-265, nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 30 kwietnia 2011 r. sygn. akt I Nc 132/11 Sądu Okręgowego w Krakowie k. 266, postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 11 lipca 2011 r. sygn.. I Nc 132/11 k. 267-268, wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 19 października 2012 r. w sprawie IC 2421/11 wraz z uzasadnieniem k. 269-278, wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 20 listopada 2013 r. w sprawie sygn. I ACa 1109/13 k. 279-280. Brak było podstaw do kwestionowania mocy dowodowej wskazanych dokumentów.

Sąd dał wiarę także zeznaniom świadka A. M. (2) w zakresie w jakim znalazły potwierdzenie w pozostałych dowodach zgromadzonych w sprawie. Natomiast jako nie zasługujące na przymiot wiarygodności Sąd ocenił tę część zeznań, w których argumentował w przedmiocie motywów dokonania przedmiotowej darowizny na rzecz swojej żony podając, że miały one zrównoważyć poczynione przez niego nakłady z majątku małżonków na prowadzoną przez niego działalność gospodarczą. Twierdzenia te były nieprzekonywujące w świetle okoliczności sprawy, zwłaszcza wobec szeregu następujących po sobie niepowodzeń na polu działalności gospodarczej dłużnika, konieczności likwidacji działalności i spłaty licznych zobowiązań, a nadto nie kwestionowanych przez dłużnika faktycznych nie najlepszych już wówczas relacji między małżonkami (ostatecznie zakończonych orzeczeniem separacji).

W ocenie Sądu, w świetle przeprowadzonych dowodów okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy zostały wyjaśnione, stąd zgodnie z art. 217 § 2 k.p.c. Sąd oddalił wnioski dowodowe strony powodowej. Granicę obowiązku prowadzenia przez Sąd postępowania dowodowego wyznacza, ocena czy dostatecznie wyjaśniono sporne okoliczności sprawy, a te w ocenie Sądu zostały wyjaśnione. W ocenie Sądu okoliczności które miałyby zostać wykazane powołanymi dowodami nie są istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

W tym miejscu podkreślić należy, iż w myśl przepisu art. 6 k.c. Sąd powinien przeciwdziałać przewlekaniu postępowania i dążyć do tego, aby rozstrzygnięcie nastąpiło na pierwszym posiedzeniu, jeżeli jest to możliwe bez szkody dla wyjaśnienia sprawy. Rolą Sądu jest zobligowanie stron i uczestników postępowania do przyczyniania się do zapewnienia sprawnego i szybkiego przebiegu postępowania. Zgodnie z art. 6 § 2 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są przytaczać wszystkie okoliczności faktyczne i dowody bez zwłoki, aby postępowanie mogło być przeprowadzone sprawnie i szybko. (uzasadnienie ustawy z dnia 16 września 2011 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego i niektórych innych ustaw, druk sejmowy nr (...)).

Zdaniem Sądu Okręgowego powództwo zasługuje na uwzględnienie. Podstawą prawną żądania powódki jest art. 527 § 1 k.c., zgodnie z którym gdy skutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową, każdy z wierzycieli może żądać uznania tej czynności za bezskuteczną w

stosunku do niego, jeżeli dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, a osoba trzecia o tym wiedziała lub przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć. Jeżeli skutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli uzyskała korzyść majątkową osoba będąca w bliskim z nim stosunku, domniemywa się, że osoba ta wiedziała, iż dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli (§ 3 art. 527 k.c.). Natomiast jeżeli skutek czynności prawnej dokonanej przez dłużnika z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową bezpłatnie, wierzyciel może żądać uznania czynności za bezskuteczną, chociażby

osoba ta nie wiedziała i nawet przy zachowaniu należytej staranności nie mogła się dowiedzieć, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. (art. 528 k.c.).

Warunkami koniecznymi skutecznego skorzystania ze skargi paulińskiej jest dokonanie przez dłużnika czynności prawnej rozporządzającej, pokrzywdzenie wierzycieli wskutek dokonania tej czynności, świadomość dłużnika pokrzywdzenia wierzycieli oraz wiedza osoby trzeciej o działaniu dłużnika ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli lub możliwość dowiedzenia się o tym, przy czym ta ostatnia przesłanka nie znajduje zastosowania w niniejszej sprawie wobec uzyskania korzyści majątkowej bezpłatnie, nadto zawarcia umowy między małżonkami (osobami będącymi w biskich stosunkach ze sobą). Ciężar udowodnienia istnienia tych przesłanek spoczywa - zgodnie z ogólną regułą wyrażoną w art. 6 k.c. - na wierzycielu.

Kwestionowana przez stronę powodową czynność prawna w postaci umowy darowizny opisanych w pozwie nieruchomości zawarta pomiędzy A. M. (3) i jego żona A. M. (1) niewątpliwie miała charakter rozporządzający i na jej podstawie pozwana uzyskała korzyść majątkową w postaci własności przedmiotowych nieruchomości.

Sąd nie miał także wątpliwości, że czynność ta doprowadziła do pokrzywdzenia wierzyciela – powodowej Spółki, której przysługuje względem A. M. (2) wierzytelność potwierdzona prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 19 października 2012 r. w sprawie IC 2421/11 utrzymującym w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 30 kwietnia 2011 r. sygn. akt I Nc 132/11.

Sytuację, kiedy czynność prawna dłużnika jest dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli określa § 2 art. 527 k.c., w myśl którego czynność prawna dłużnika jest dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli, jeżeli wskutek tej czynności dłużnik stał się niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, niż był przed dokonaniem czynności (art. 527 § 2 k.c.). Przepis ten wiąże pokrzywdzenie wierzyciela z rzeczywistą (a nie tylko możliwą) niewypłacalnością dłużnika na skutek dokonania przez niego czynności prawnej lub z jego niewypłacalnością - na skutek czynności prawnej - w wyższym stopniu niż była przed jej dokonaniem. Pokrzywdzenie powstaje na skutek takiego stanu faktycznego majątku dłużnika, który powoduje niemożność lub utrudnienie albo odwleczenie zaspokojenia wierzyciela. Dłużnik jest niewypłacalny, gdy cały jego majątek nie wystarcza na pokrycie długów. "Niewypłacalność w wyższym stopniu" oznacza, że w zasadzie każde istotne, bez względu na jego rozmiar, powiększenie niewypłacalności stanowi pokrzywdzenie wierzycieli. Niewypłacalność nie musi ulec powiększeniu o całą wartość przedmiotu czynności prawnej dokonanej przez dłużnika. Dłużnik staje się niewypłacalny w wyższym stopniu i wtedy, gdy zaspokojenie można uzyskać z dodatkowym znacznym nakładem kosztów, czasu i ryzyka. Inaczej, stan niewypłacalności dłużnika w stopniu wyższym obejmuje utrudnienie i odwleczenie zaspokojenia (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 28 listopada 2001 r. IV CKN 525/00, Biul. Inf. Sądu Najwyższego 2002 nr 5, s. 11). Między niewypłacalnością dłużnika a podjęciem przez niego czynności prawnej musi zachodzić zależność ujmowana na ogół jako związek przyczynowy, czynność podjęta przez dłużnika musi być jedną z przyczyn powstałej niewypłacalności. Dla oceny tego związku przyczynowego właściwa jest chwila w której wierzyciel wystąpił ze skargą pauliańską. Niewypłacalność dłużnika musi istnieć w tej chwili, jak i w chwili orzeczenia przez sąd o żądaniu wierzyciela uznania czynności prawnej dłużnika za bezskuteczną (art. 316 § 1 k.p.c.).

Nie może ulegać wątpliwości, iż wobec zawarcia przez dłużnika przedmiotowej umowy darowizny doszło do wyzbycia się wszystkich wartościowych jego majątku. Jak wynika z jego zeznań, przedmiotem umowy darowizny z dnia 27 maja 2011 r. uczynił on cały majątek nieruchomy jaki posiadał. Co prawda w czasie zawierania rzeczonyj umowy prowadził działalność handlowo - usługową w postaci - sklepu motoryzacyjnego, warsztatu samochodowego i myjni samochodowej oraz hurtownię materiałów budowlanych. Jednak działalność na wskazanych polach zlikwidował w związku z problemami finansowymi, a z uzyskanych pieniędzy sukcesywnie regulował swoje zobowiązania finansowe. Obecnie prowadzi działalność pod firmą (...), w ramach której świadczy usługi remontowo-budowlane, jednak nie przynosi ona dochodów. Jedynym majątkiem jaki posiada są dwa kilkunastoletnie samochody osobowe, których wartość oszacował na kwotę 40 000 zł oraz środki trwałe prowadzonego przedsiębiorstwa o wartości szacunkowej 50 000 zł. Dłużnik nie spłaca zadłużenia wobec powodowej Spółki, bowiem jak zeznał, nie ma z czego (vide k. 472).

Wierzytelność przysługująca Spółce (...) Sp. z o.o. wobec A. M. (2) na dzień 30 kwietnia 2011 r. wynosiła 362 384,61 zł i wzrasta o odsetki ustawowe naliczane od dnia 23 lipca 2010 r. do dnia zapłaty, nadto obejmuje koszty procesu w wysokości 11 747 zł i koszty zastępstwa procesowego w wysokości 7 217 zł.

W toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Końskich J. K. wyegzekwowane zostało kwotę 5819,41, z której wierzycielowi przekazano 5020,19 zł. Dalsza egzekucja pomimo podjęcia szeregu czynności, w tym zajęcia wierzytelności z rachunków bankowych, wierzytelności z tytułu wszelkiego rodzaju rozliczeń, umów i zobowiązań, nie jest skuteczna, gdyż dłużnik wyzbył się mienia ruchomego oraz nieruchomości przed wszczęciem postępowania egzekucyjnego (vide pisma Komornika o stanie egzekucji k. 414,416, 419).

Jak wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie A. M. (2) nie posiada takiego majątku, z którego powódka mogłaby skutecznie zaspokoić przysługującą jej względem dłużnika wierzytelność. Do dnia dzisiejszego prowadzona egzekucja nie doprowadziła do zaspokojenia roszczeń powódki, a jednocześnie z każdym dniem zwłoki narasta wysokość zadłużenia o wysokość odsetek. W tym stanie rzeczy dalsze prowadzenie egzekucji nie rokuje spłaty zadłużenia w najbliższym czasie, wręcz przeciwnie znacznie to odwleka, co prowadzi do pokrzywdzenia wierzyciela, bowiem uniemożliwia zadośćuczynienie jej słusznym interesom. Stan taki istniał w dacie zainicjowania niniejszego postępowania o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną. Sytuacja nie uległa zmianie także w czasie wyrokowania, gdyż do dnia dzisiejszego roszczenie nie zostało zaspokojone.

Powyższe rozważania prowadzą do jednoznacznego wniosku, iż dłużnik A. M. (2) zawierając przedmiotową umowę darowizny stał się niewypłacalny, gdyż wartość przysługujący mu udziałów w nieruchomościach gruntowych będących przedmiotem tej umowy pozwoliłaby na zaspokojenie roszczeń wierzyciela. Warto w tym miejscu zauważyć, iż w świetle poczynionych przez stronę pozwaną ustaleń w przedmiocie wyceny nieruchomości budynkowej posadowionej na jednej z nieruchomości stanowiącej przedmiot umowy darowizny z dnia 27 maja 2011 r. zawartej między A. i A. małżonkami M., wartość rynkowa tego budynku wynosi 1 297 400 zł, a zatem przekracza wartość przedmiotu sporu w niniejszej sprawie.

Kolejnym wymogiem zaskarżenia wedle art. 527 k.c. jest istnienie świadomości pokrzywdzenia. Świadomość zaś obejmuje tylko element wiedzy. Samo pokrzywdzenie wierzyciela nie musi być zamiarem dłużnika – wystarczy, żeby dłużnik takie pokrzywdzenie przewidywał w granicach ewentualności. Wystarczającym więc dla zaskarżenia jest, by dłużnik przy dokonywaniu czynności zdawał sobie sprawę z tego, że jego czynność z konieczności lub według dużego prawdopodobieństwa spowoduje pokrzywdzenie wierzyciela, a nawet by dłużnik takie pokrzywdzenie przewidywał tylko w granicach ewentualności. Ten bowiem ostatni przypadek jest również rodzajem tej świadomości dłużnika pokrzywdzonego wierzyciela, o którą chodzi w art. 527 k.c. (...) W przeważającej mierze jego wykazanie (świadomości pokrzywdzenia) musi się opierać o dowody pośrednie. Niemożliwą jest bowiem rzeczą ustalenie w drodze dowodu bezpośredniego stanu czysto wewnętrznego, o ile nie wyrażono go na zewnątrz np. przed świadkami, czy w korespondencji. Z tych to przyczyn również i zeznanie dłużnika jako świadka, z reguły nie doprowadzi z braku dostatecznych ku temu podstaw dowodowych, do ustalenia tego stanu. Dowodem zaś pośrednim, mogącym dać oparcie takiemu ustaleniu będzie wiadomość o złym położeniu majątkowym, zadłużeniu oraz charakter czynności, jej rodzaj, okoliczności jej towarzyszące, np. zbycie bez konieczności gospodarczej, dysproporcja między świadczeniami wzajemnymi, dokonanie czynności w pośpiechu itp. (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 10 stycznia 1995 r. I ACr 1014/94).

Sąd nie miał żadnych wątpliwości, że A. M. (2) w chwili dokonywania przedmiotowej czynności darowizny nieruchomości miał świadomość, że działa z pokrzywdzeniem wierzyciela. W zaistniałych w niniejszej sprawie okolicznościach faktycznych brak jest bowiem podstaw do przyjęcia, iż nie miał świadomości skutków czynności prawnej zawieranej z udziałem pozwanej, w postaci tak znacznego umniejszenia (czy wręcz wyzbycia się) swojego majątku, a tym samym świadomości, że w następstwie takiej czynności działania może dojść do stanu „pokrzywdzenia”

powodowej Spółki. Twierdzenia te potwierdza także przymioty osobiste dłużnika, dojrzałość, doświadczenie życiowe i na polu prowadzonej działalności gospodarczej.

Dłużnik w dacie dokonywania darowizny wiedział o zobowiązaniu wekslowym. Już w dniu 12 lipca 2010 r. otrzymał wezwanie do wykupienia weksła własnego w terminie do 22 lipca 2010 r. Kolejne wezwania datowane były na 26 lipca 2010 r. i 28 grudnia 2010 r. (vide uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 19 października 2012 r. w sprawie IC 2421/11 k. 74-275).

Powyższe prowadzi do wniosku, iż dłużnik przynajmniej w kategoriach ewentualności mógł przewidywać, że posiadacz weksła (ostatecznie powodowa Spółka) będzie dochodzić od niego zaspokojenia przysługującej mu wierzytelności oraz że w razie wyzbycia się przysługujących mu praw do nieruchomości stanie się niewypłacalny, co w konsekwencji utrudni, czy wręcz uniemożliwi zaspokojenie wierzyciela.

W świetle powyższych okoliczności należało przyjąć, że zawierając w dniu 27 maja 2011 r. umowę darowizny z pozwaną, A. M. (2) wyzbył się istotnych składników swojego majątku ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela – powódki.

Odmienne twierdzenia pozwanej w świetle okoliczności sprawy okazały się bezzasadne. A. M. (1) utrzymywała bowiem, iż kwestionowana przez stronę powodową czynność prawna nie skutkowałą pokrzywdzeniem wierzycielka (powodowej spółki), bowiem nie powodowała bezskuteczności egzekucji – nie zapadło bowiem orzeczenie o umorzeniu egzekucji wobec jej bezskuteczności. Pozwana powoływała się na okoliczność, iż dłużnik nadal dysponuje majątkiem, do którego może być skierowana egzekucja, a który obejmuje środki trwale prowadzonego przez niego przedsiębiorstwa.

Podnoszony zarzut nie mógł odnieść zamierzonego skutku. Zauważyć należy, że dla stwierdzenia niewypłacalności dłużnika nie jest konieczne wszczęcie postępowania egzekucyjnego i wykazanie jego nieskuteczności. Wierzyciel może wykazywać niewypłacalność dłużnika za pomocą wszelkich dowodów, a nie tylko poprzez przeprowadzenie nieskutecznej egzekucji (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 6 grudnia 1996 r., I ACr 853/96, Apel.-W-wa 1997, nr 3, s. 23; M. Sychowicz).

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uwzględnił powództwo w całości orzekając na podstawie powołanych przepisów jak w punkcie I wyroku.

O kosztach procesu Sąd w pkt II wyroku orzekł na podstawie art. 98 kpc zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Na kwotę 13534,50 zł złożyły się koszty poniesione w przedmiotowym postępowaniu oraz związane z postępowaniem zabezpieczającym tj. 3000 zł tytułem uiszczonej przez powódkę opłaty od pozwu, 19,50 zł opłata od pełnomocnictw, wniosek opłata od wniosku o zabezpieczenie i opłata kancelaryjna 100 zł 6 zł poniesione przez powódkę koszty postępowania i reprezentacji powódki w postępowaniu zabezpieczającym w kwocie łącznie 1485 zł (vide zestawienie k. 348-349), koszty postępowania zażaleniowego 1800 zł, łącznie 6334,50 zł oraz 7200 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika procesowego (§ 6 pkt 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu).

Wyrok ten zaskarżyła apelacją w całości pozwana wnosząc o jego zmianę i oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Pozwana zarzuciła naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez sformułowanie wniosku prowadzącego do uznania, że w dniu zawarcia przez pozwaną z A. M. (2) umowy darowizny udziałów w nieruchomościach – 27 maja 2011 r. powódce przysługiwała wymagalna wierzytelność, a umowa ta została zawarta z pokrzywdzeniem wierzyciela to jest powoda, co w konsekwencji doprowadziło do naruszenia prawa materialnego – art. 527 § 1 i 2 k.c. przez jego błędne zastosowanie pomimo nie spełnienia przesłanek do jego zastosowania; art. 233 § 1 k.p.c. sprowadzający się do

stwierdzenia, że błędnie sąd przyjął, że umowa darowizny doprowadził do niewypłacalności A. M. (2) – powtórzono tezę o naruszeniu art. 527 k.c.; art. 233 § 1 k.p.c. przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i odmowę wiarygodności i mocy dowodowej zeznań św. A. M. (2) w części dotyczącej motywów zawarcia umowy darowizny z pozwaną, mimo, że zeznania świadka są logiczne, wzajemnie się uzupełniają, i nie stoją w sprzeczności z istotną częścią materiału dowodowego zebranego w sprawie, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego ustalenia, że umowa ta została zawarta z zamiarem pokrzywdzenia wierzyciela. Ponadto pozwana zarzuciła naruszenie art. 5 k.c. przez jego niezastosowanie i przyjęcie, że żądanie powódki nie stanowi nadużycia prawa podmiotowego pomimo, że powódka nie prowadzi egzekucji, a zatem nie zmierza do zaspokojenia przysługującego jej względem A. M. (4) wierzytelności z innych poza udziałami w nieruchomościach składników majątkowych A. M. (2). Wniosła o zwolnienie od kosztów, a następnie o ustanowienie pełnomocnika z urzędu. W uzasadnieniu podniosła, że A. M. (2) posiadał znaczny majątek, a umowa nie naruszyła interesu powoda.

Strona powodowa wniosła o oddalenie apelacji. Podniosła, że zarzuty pozwanej nie są zasadne, gdyż nie wskazano na to na czym polega naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. Odwołano się do wymagań z art. 527 k.c. wskazując na ich spełnienie. Wskazano orzecznictwo Sądu Najwyższego i poglądy doktryny. Podkreślono, że pozwana odwołując się do zarzutu dotyczącego ustaleń faktycznych kwestionuje podstawę materialno prawną orzeczenia, a nadto, że dłużnik nie reguluje zobowiązań. Zarzut z art. 5 k.c. nie zawiera okoliczności faktycznych.

Sąd Apelacyjny uwzględnił wniosek pozwanej ustanawiając w postępowaniu apelacyjnym pełnomocnika z urzędu, przy czym przed Sądem I instancji pozwana była reprezentowana przez pełnomocnika z wyboru.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja pozwanej nie jest zasadna.

Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne i wywody prawne Sądu Okręgowego i przyjmuje je za własne.

Podniesione w apelacji zarzuty naruszenia prawa procesowego połączono z błędnym zastosowaniem prawa materialnego. Sąd Apelacyjny zwraca uwagę, że zarzut naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów wymaga spełnienia minimalnych warunków o których wypowiedział się Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 23 marca 1999 r. III CZP 59/98, (OSNC 1999/7-8/12), a także przykładowo w wyroku z dnia 12 kwietnia 2012 r. I UK 347/11 (LEX nr 1216836), „Same, nawet poważne wątpliwości co do trafności oceny dokonanej przez sąd pierwszej instancji, jeżeli tylko nie wykroczyła ona poza granice zakreślone w art. 233 § 1 k.p.c., nie powinny stwarzać podstawy do zajęcia przez sąd drugiej instancji odmiennego stanowiska” jak i wyroku z dnia 18 czerwca 2004 r. II CK 369/03 (LEX nr 174131) „1. Postawienie zarzutu obraży art. 233 § 1 k.p.c. nie może polegać na zaprezentowaniu ustalonego przez siebie, na podstawie własnej oceny dowodów stanu faktycznego; skarżący może tylko wskazywać posługując się wyłącznie argumentami jurydycznymi, że sąd drugiej instancji rażąco naruszył zasady logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego i że uchybienie to mogło mieć wpływ na wynik sprawy”.

Zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zakresie określonym w apelacji w punkcie pierwszym „a” i „b” jako wskazanie na „sformułowanie na podstawie ustalonego stanu faktycznego błędnego wniosku prowadzącego do uznania, że w dniu zawarcia umowy darowizny przysługiwała względem zbywcy wymagalna i zaskarżalna wierzytelność, a umowa zawarta został z pokrzywdzeniem wierzyciela, jak też podniesienie, błędności przyjęcia niewypłacalności wierzyciela skutkowało błędnym zastosowaniem prawa materialnego. W istocie zarzuty te nie są zarzutami naruszenia prawa procesowego, tym niemniej podniesienia wymaga, że pozwana nie kwestionuje i nie podważa okoliczności zawarcia umowy darowizny, Sąd nie miał wątpliwości także co do istnienia wymagalnej wierzytelności, a w tym zakresie przesądzające znaczenie ma prawomocny wyrok zasądzający świadczenie. W konsekwencji istnienie wymagalnej i zaskarżalnej wierzytelności było niewątpliwe. Niewypłacalność A. M. (2) wynika z bezskuteczności egzekucji komorniczej w czasie niniejszego postępowania.

Sąd I instancji szczegółowo odniósł się i dokonał oceny zeznań męża pozwanej (k. 486), w uzasadnieniu. Apelacja nie wskazała na czym polegają uchybienia Sądu I instancji w prawidłowości rozumowania, logice wywodu, a tym samym

nie spełniła wymagań dotyczących podniesienia tego zarzutu. Sąd Apelacyjny zauważa, że pozwana nie podważała okoliczności zawarcia umowy darowizny udziałów w nieruchomościach, jak też nie wskazała realnie istniejącego majątku dłużnika z którego mogłaby być prowadzona skuteczna egzekucja. Nie spełnia tego wymogu wskazanie przedmiotów związanych z działalnością gospodarczą dłużnika służących do jej wykonywania przy nieskuteczności egzekucji komorniczej.

Odnosząc się do zarzutu braku pokrzywdzenia wierzyciela umową darowizny Sąd II instancji wskazuje na treść art. 527 § 2 k.c. i utrwalone poglądy doktryny, komentatorów i orzecznictwo Sądu Najwyższego w tym przedmiocie. Przesłankami ochrony wierzyciela na podstawie art. 527 k.c. i następne jest łączne wystąpienie przesłanek: wierzytelności podlegającej ochronie, dokonanie przez dłużnika czynności prawnej z osobą trzecią i jej skutek w postaci pokrzywdzenia wierzyciela, świadomości dłużnika pokrzywdzenia wierzyciela, przy uzyskaniu wskutek czynności prawnej korzyści majątkowej przez osobę trzecią, a nadto zła wiara osoby trzeciej. / por. M. Sychowicz, Komentarz do kodeksu cywilnego księga trzecia zobowiązania tom 1 s. 699 i n. (2007 r.);/; A. Janiak Komentarz do art. 527 LEX; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2010 r. IV CSK 303/09 „1. Warunkiem uwzględnienia powództwa opartego na art. 527 § 1 k.c. jest istnienie stanu pokrzywdzenia wierzyciela na dzień orzekania w sprawie wszczętej takim powództwem.

2. Z pokrzywdzeniem, w rozumieniu art. 527 § k.c., mamy do czynienia tylko wtedy gdy na skutek czynności prawnej dłużnik stał się niewypłacalny lub stan jego niewypłacalności uległ zwiększeniu. Natomiast gdy dłużnik wyzbył się udziałów w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością, a następnie osoba trzecia przeniosła je zwrótnie na dłużnika, uznanie pierwotnej umowy za dokonaną z pokrzywdzeniem wierzyciela nie znajduje podstaw w art. 527 § 1 k.c. / LEX nr 852580/; uchwałą z dnia 17 czerwca 2010 r. III CZP 41/10 (OSNC 2011/1/5); „Na podstawie art. 527 § 1 k.c. wierzyciel może zaskarżyć zgodny wniosek dłużnika i pozostałych uczestników postępowania o podział majątku wspólnego, dział spadku i zniesienie współwłasności, jeżeli w wyniku uwzględnienia tego wniosku przedmioty majątkowe objęte podziałem zostały nabyte przez uczestników postępowania niebędących dłużnikami. Przewidziany w art. 534 k.c. termin biegnie wówczas od dnia uprawomocnienia się postanowienia działowego”; wyrok z dnia 13 października 2010 r. I CSK 594/09 (Rzeczposp. DF 2010/245/2), „Jeśli wierzyciel kwestionujący darowiznę czy sprzedaż nieruchomości dłużnika nie dysponuje w momencie wnoszenia pozwu tytułem wykonawczym stwierdzającym wierzytelność, to musi dokładnie ją określić”, wyrok z dnia 29 maja 2007 r.

V CSK 77/07 (LEX nr 611445),”Dłużnik działa ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela, jeżeli ma rozeznanie co do ,”tego, że w następstwie dokonanej przezeń czynności ucierpi materialny interes wierzyciela, zazwyczaj poprzez wyzbycie się w całości lub w części majątku nadającego się do egzekucji. Związana z tym niewypłacalność dłużnika nie musi być całkowita, byle by wystąpiła w większym rozmiarze niż przed dokonaniem czynności (art. 527 § 1 i 2 k.c.). Również osoba trzecia, która uzyskała korzyść majątkową wskutek czynności dłużnika, musi conajmniej zachować należytą staranność umożliwiającą rozpoznanie zamiaru dłużnika (art. 527 § 1 k.c.)”. W rozpoznawanej sprawie niewątpliwie dokonanie zniesienia wspólności majątkowej małżeńskiej, a następnie dokonanie darowizny udziałów w nieruchomościach doprowadziło do stanu w którym niewypłacalność A. M. (2), męża pozwanej, stała się większa niż gdyby czynności tej nie dokonano i stan taki dotyczy tak daty czynności, jak i orzekania w sprawie. Dodatkowo należy wskazać na treść art. 529 k.c. Sytuacja powódki jako osoby bliskiej darczyńcy uregulowana jest w art. 527 § 3 k.c.

Zarzut naruszenia prawa materialnego dotyczył art. 5 k.c. ze wskazaniem, że przepis ten narusza powód, który nie prowadzi egzekucji i nie zmierza do zaspokojenia wierzytelności z innych poza udziałami w nieruchomościach składników majątku A. M. (2). Klauzula generalna zasad współżycia społecznego ma charakter wyjątkowy i służy zabezpieczeniu interesu osoby w razie gdy w inny sposób nie jest możliwe osiągnięcie takiego rezultatu, a nadto wymaga spełnienia szeregu innych warunków, nie może być wykładana rozszerzająco. Pozwana nie wskazała skutecznie majątku z którego rzeczywiście powód mógłby zaspokoić zasądzone na jego rzecz należności - art. 533 k.c. Natomiast powód wskazał na bezskuteczność egzekucji. W związku z tym i wskazanym zarzutem apelacji Sąd II instancji zauważa, że Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 grudnia 2006 r. IV CSK 263/06 stwierdził, że ‘Odwoływanie się do zasad współżycia społecznego, które niewątpliwie wchodzą w zakres pojęcia "porządku prawnego", a naruszenie którego oznacza działanie bezprawne, aby mogło odnieść skutek powinno wskazywać jakie to zasady współżycia

społecznego - w okolicznościach sprawy - zostały naruszone”.(LEX nr 257664) W sprawie pozwana nie sprecyzowała jaką zasadę współżycia społecznego narusza powód dążąc do wyegzekwowania należności. Pozwana może zwolnić się ze zobowiązania poprzez zapłatę art. 533 k.c. Przepis nie może unicestwić uprawnień strony przeciwnej. Zdaniem Sądu Apelacyjnego w sprawie nie występują okoliczności spełniające przesłankę do zastosowania treści art. 5 k.c. Zastosowanie tego przepisu nie może unicestwić roszczenia strony powodowej. Sąd Apelacyjny nie znajdując podstaw do zastosowania tego przepisu nie uwzględnił tego zarzutu apelacji.

Z przedstawionych przyczyn Sąd Apelacyjny oddalił apelację na podstawie art. 385 k.p.c. , a o kosztach postępowania apelacyjnego orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 397 § 1 k.p.c.